

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ G. FORD

ΤΗΝ ΚΑ'Υ'ΜΕΝΗ ΤΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

σκηνή του θεάτρου ήταν άδεια σχεδόν, τη στιγμή που η νέα έφτασε σ' αυτή. Δελά, προχωρούσε ανάμεσα στα σκηνικά, στα ηλεκτρικά σύρματα και στα σκηνικά που ύπληρχαν σωριασμένα στα παρασκήνια, ως ότου έφθασε σε μία άκρη της σκηνής, όπου ήταν τοποθετημένο ένα παλιό πιάνο. Μερικές μπαλαρίνες ήταν συγκεντρωμένες εκεί γύρω και φλυαρούσαν, ντυμένες με τα κοστούμια τους, έτοιμες για τη δοκιμή του ρόλου των. Ένας μοναδικός ηλεκτρικός λαμπτήρας, κρεμασμένος από την

δροφή, έριχνε άπάνω στη σκηνή τό φως του κι έκανε τὰ πρόσωπα των κοριτσιών να φαίνονται ωχρά κι άθονα.

Μιά από τις μπαλαρίνες, ή όποια φαίνονταν μεγαλύτερη άπ' όλες τις άλλες, άποσταθίθηκε από τον κύκλο των συναδέλφων της, πλίσιασε τη νέα και τή ρώτησε :

—Μήπως μπορείτε να μου πείτε τί ώρα είναι ;

—'Η ξένη κύτταξε τό ρολόι που φορούσε στό χέρι της κι άπάντησε :

—'Ένδκα παρά τέταρτο!

—'Ω! Μόνο ;... 'Ωστε ήρθα πολύ νωρίς σήμερα! Είπε, ξέρετε, όχτώ χρόνια που εργάζομαι στό θέατρο, κι' είναι ή πρώτη φορά πού έφθασα τόσο νωρίς για τήν πρόβα!...

Κατόπι ή χορεύτρια κύτταξε με περιέργεια τή νεοφερμένη και τή ρώτησε :

—...Άλήθεια!.. Μήπως είστε ή νέα συνάδελφος μας, ή Μαίρη Μπάρες ;

—Ναί! Γιατί με ρωτάτε ;

—'Ω! 'Ετσι! 'Ετυχε ν' ακούσω τ' όνομά σας χθές τό βράδυ, αυτό είν' όλο! 'Εγώ όνομάζομαι Πέγκυ 'Ελλυς... Είπε ή πρώτη φορά πού άνεβαίνετε στη σκηνή ;

—Ναί! 'Αλλά πώς τό καταλάθετε ;

—Μά δέν είναι δύσκολο να τό άντιληφθή καιεί! είπε ή Πέγκυ, γελάοντας. Είπε καιρός πού ήρθες στό Λονδίνο, Μαίρη ;

—Κουτέι να περάση μήνας!.. Μοδ είπες προητέρα πώς άκούσες να μιλούν για μένα χθές τό βράδυ, ή έλεγαν ;...

—Μη! 'Ελάχιστα πράγματα!... 'Από πού είσαι ;

—'Από τή Σκωτία... Τό χωριό μου βρίσκεται κοντά στό 'Εδιμβούργο.

—Δέν έχω πάει σ' αυτά τὰ μέρη!.. Γιατί έφυγες από τό σπίτι σου ; Μήπως για οικογενειακούς λόγους ;

—'Όχι... είπε ή Μαίρη διασταχτικά. Νά... δηλαδή... πάντοτε ήθελα...

—Κατάλαθα! διέκοψε ή Πέγκυ. 'Ηθελε καλά και σώνει ν' άνεβήσ στη σκηνή. Φανταζόσουν πώς ήσουν πλασμένη για να γίνει μεγάλη άρτίστα! 'Ετσι δέν είναι ; Γι' αυτό έγκατέλειψες τό σπίτι σου κι' ήρθες έδω στην κίνηση, στα φώτα, στη ζωή, και πέτυχες να προσληφής!... Μάτευμα σωστά ;

—Ναί! Τ' όνειρό μου είναι ν' άνεβώ στη σκηνή... Και θα ίδης πώς θά πετύχω, είπε ή νέα κι' ένθουσιασμέ κι' άέσιμος κατόπι πρόσθεσε σοβαρά : Πρέπει να πέτυχω! Βλέπεις, ό Μπόμπ, είναι ένας νέος από τό χωριό μου—μοδ έλεγε πώς δέν θα τό καταφέρο να βρω δουλειά, κι' έπέμεινε πώς δέν είμαι σε θέση να φροντίσω για τόν έαυτό μου! 'Εγώ, λοιπόν, άποφάσισα να τό αποδείξω τό αντίθετο, γιατί θέλω, προτού οι δύο μας... δηλαδή προτού, αυτός κι' εγώ...

—'Η Μαίρη κόμπιασε, κοκκίνισε και σταμάτησε.

—Τί είδους άνθρωπος είναι ό Μπόμπ ; ρώτησε ή Πέγκυ.

—Πώς να σοδ πώ ; Νά! Είπε ύψηλός και χαϊτωμένος... ξέρω κι' εγώ, πώς να σοδ τόν περιγράψω ; Γνωρίζομαστε από παιδιά... κι' άγαπιόμαστε... 'Έχει δικό του ένα μεγάλο ύποστατικό, κοντά στό χωριό μας.

—'Ω! Κι' άφησες ένα τέτοιο παλληκάρι μ' ένα θαυμάσιο όποστατικό δικό του, για ν' άνεβήσ στη σκηνή! φώναξε ή Πέγκυ κατάπληκτη. Μά παιδάκι μου, με συγχωρήσ, αλλά είσαι τρελή!... 'Ακούσε, σε συμβουλεύω για τό καλό σου, να γυρίσης άμέσως από χωριό σου, μη τυχόν βρεθή καιμιά άλλη νέα, πιο έξυπνη από σένα, και σοδ πάρει τόν Μπόμπ!

—Τί κάθασε και μού λές ; Νά γυρίσω από χωριό ; Αυτό δέν γίνεται! είπε ή νέα άποφασιστικά. 'Ενωδ να πέτυχω πρώτα!

—Μέ τὰ σωστά σου σκέφτεσαι ; ρώτησε ή Πέγκυ κι' άμφιβολία, στην περίπτωση πού θ' άποτύχησ έδω, να έπιμείνης και να

ζητήσης άλλου έργασιά ;...

—Φυσικά! 'Εχω τήν άπόφαση να έπιμείνω όσόντο επιτύχω! άπάντησε ή Μαίρη με πεποίθηση. 'Εχω βλέπεις, ακόμα τριάντα σελλίνα μαζί μου. Κι' έτσι έλπίζω, πώς θα μπορούσε να παρατείνω τη διαμονή μου στό Λονδίνο!

—'Ω! Έκανε ή Πέγκυ σκεπτική και κύτταξε έπιμόνα τήν άφελη χωριατοπούλα. 'Ω! 'Ετσι λοιπόν!.. έξακολούθησε, ζαρωμένης τὰ φρύδια της... 'Ωστε φαντάζεσαι πώς με τριάντα σελλίνα πού έχεις στην τσέπη σου θά πάς μακριά, ε ;... 'Ας είναι όμως, μη στενοχωριέσαι, άγαπητή μου, γιατί δέν πιστεύω να χρειαστή να ζητήσης δουλειά σε άλλο θέατρο. Είσα σίγουρη έδω!..

—Τό εδχομαι!

—...Είσα σίγουρη, όσο θα συμμορφώεσαι μ' όλα τὰ καπρίτσια του Ντάλτον! είπε ή Πέγκυ μ' άδιάφορο τόχα ύφος.

—Τι θέλεις να πής ;

—Σάν τί φαντάστηκες εσύ, πώς θέλω να πώ ;... 'Ακούσε! 'Ο Ντάλτον, είναι ό διευθυντής της χορωδίας ;... Λοιπόν, μάθε πώς όταν βάλει κάτι με τό νοδ του, εκείνο πού θέλει, τό επιτυχάει συνήθως...

—Δέν σε καταλαβαίνω!

—Τι παιδί πού είσαι, καυμένη!.. Μά δέν μου λές, κορίτσι μου, για πούδ λόγο φαντάστηκες πώς ό Ντάλτον σε προσέλαθε στό μπαλέτο ; Μήπως γιατί ξέρεις να χορεύεις ;... Σ' έρωτώ.

—'Η Μαίρη, σασιτισμένη, έκανε ένα βήμα πίσω. Μ' όράνοιαχα, από τήν κατόπληξη, μάτια, κύτταξε τή συνομιλήτριά της.

—...Μη μου πής, έξακολούθησε ή Πέγκυ, πώς άλήθεια έχεις τήν ιδέα, πώς άρκει να παρουσιάσεις και ν' άνεβήσ στη σκηνή, για να προσληφής άμέσως ως μπαλαρίνα. Και μάλιστα χωρίς πείρα, χωρίς προπόνηση!.. Δέν έτυχε ν' ακούσης ποτέ τί λένε για τόν Ντάλτον ; Τόν γνωρίζεις καθόλου ;

—Μά, όταν παρουσιάστηκα, με δέχτηκε με λεπτότητα και μού φέρθκε μ' έξαιρετική καλωσσή!

—Καλωσή!.. Λεπτότητα! είπε ή Πέγκυ, κογχάζοντας. Δέν άμφιβάλλω πώς σοδ φέρθκε μ' ευγένεια! Φυσικά, άφου σε διάλεξε, άνάμεσα σε τόσες άλλες νέες πού παρουσιάστηκαν, θα πή πώς σε ξεχώρισε από τις άλλες! Βέβαια! 'Ο Ντάλτον θα περιμένη τώρα πώς κι' 'Εσο θά φερθήσ έπίσης, πολύ καλά κι' ευγενικά μαζί του!.. Ξέρεις πώς τόν όνομάζουν στόν κύκλο μας ; πρόσθεσε ή Πέγκυ με σιγανή φωνή. Τόν λένε, ό «πάθρο του Μικροκαπιλίου!» Αύτή τή σήμη έχει βγαλεί! Λένε πώς γι' αυτόν, τὰ κορίτσια σάν κι' εσένα, είναι ίσα-ίσα μια μπουκιά για τό πρόγευμά του! Καδυμένη μικρούλα! Μά δέν βλέπεις, πού από τώρα τ' άλλα κορίτσια άρχισαν να βάζουν στοιχεία πόσες μέρες θα... βαστάζης!...

Πραγματικά, εκείνη τη στιγμή, μερικές μπαλαρίνες περνούσαν άπάνω στη σκηνή κι' έριχναν λοξές ματιές στη νεοφερμένη. 'Η Μαίρη πήγε πιο κοντά στην Πέγκυ και σιγά σιγά είπε :

—Πιστεύω πώς ξέρω να φυλαχτώ!

—'Ω! 'Ω! Φυσικά! 'Εσο είσα ή μίς 'Αμιάντος! 'Αδύνατον να καταστραφής! 'Εσένα, δέν σε πιάνει ή φωτιά! Διαφέρεις ζέεις, από έμάς τις άλλες όλες! Χά! Χά! Χά!... Δέν έτυχε ποτέ σου να πής κανένα ποτό ;... Κανένα ποτηράκι καιμιά φορά, ε ; Και κατόπι, άφου έκανες τήν αρχή, ακόμα ένα! 'Ω! Μονάχα ένα ποτηράκι... τόσο, όσο χρειάζεται για να κάνης λίγο κέφι, και κατόπι... κατόπι...

—Δέν... σε πιστεύω! τραυλίζει ή Μαίρη συγχισμένη.

—Δικαιώμα σου, να μη με πιστέψης! είπε ή Πέγκυ νευριασμένη. 'Ισως θέλεις να σοδ έπαναλάβω τί άκούσα χθές τό βράδυ ;... Ναί!... Λοιπόν, ό Τζόννο Ντάλτον έλεγε σ' έναν φίλο του : «Είδες εκείνη τή μικρή εσθουόλα, τή Μαίρη Μπάρες ; Λοιπόν, βάζουμε στοιχημα πώς άπόψε κιάλας θα... » Μαίρη, τί έπαθες ; Γιατί κλάας ;... Στάσου! Πού πηγαίνεις ;

—Θά πάω στην οικογένειά μου! φώναξε ή Μαίρη μέσα σ' ένα λυγμό. Θά έπιστρέψω στό σπίτι μου, στοδς δικούς μου!...

—Περιμενε μιά στιγμή! φώναξε ή Πέγκυ και τήν συγκράτησε. Κατόπι μέσα από τόν κόρφο της έθγαλε ένα χαρτονόμισμα μισής λίρας και τό έδωσε στην Μαίρη, λέγοντας :

—Νά! πάρε αυτά τὰ γροχίσια για να πληρώσης τα ναυλά σου τής έποτροφής. 'Όχι!... Περιτόν να μ' ευχαριστήσης! Σοδ κάνω από τώρα ένα μικρό δώρο για τό γάμο σου... Πή-

—Τ' όνειρό μου είναι ν' άνεβώ στη σκηνή !

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η πρώτη ελληνική επιθεώρηση, τὸ «Λίγ' ἀπ' ὄλας» τοῦ κ. Μιχ. Λάμπρου. Ἡ ἐπιτυχία του. Τὰ περίφημα τραγεούδικα του. Ἡ καυστική ἀπαντήσις τῷ ἀειμνήστῳ Καλλιγᾷ. Ὁ κ. Βενιζέλος στὸ Ρέθυμνο. Στὴν ἀτυχὴ τῷ Βενιζελισμῷ. Ὁ χόντζας τοῦ... κέρματος!... Ὁ κ. Ξενόπουλος καὶ ἡ ἀνοιχτὴ νερμητὴ κυρία Θάλεια. Τὶ τραβῶν εἰ μυστιογραφίαι, κτλ.

ΝΩΡΙΖΕΤΕ ποῦ ἦταν ἡ πρώτη Ἑλληνικὴ ἐπιθεώρησις, ποῦ παίζετε στὴν Ἀθήνα;

Τὸ «Λίγ' ἀπ' ὄλας», τοῦ μακαρίτη Μίκου Λάμπρου, τοῦ ζωροῦ καὶ εὐγενοῦς ἐκείνου παλαιοῦ Ἀθηναίου, στὸν ὁποῖο σφύριζε τὴ ζωὴ του καὶ τὴν κατόπιν δρᾶσιν του ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος «Παρνασσός».

Ὁ Λάμπρος, ἂν καὶ περασμένης πλείον ἡλικίας καὶ λευκομάλλης, ἦταν γεμάτος ὑγείας, μετὰ μάγικα κατεμάκρια, μετὰ στομάχι καὶ βρεθὴ παντοτεινῇ. Τὰ κατωδάκτυλα μάγουλά του βλέποντας ὁ μακαρίτης Κύριος, τῆς «Ἐστίας», δὴ τὸν Ὀλμπροσὸν ἀνοσοκταίεω τὴς σκάλης τῶν γραφίων του, εἶπε :

—Μὰς ἔρχονται τὰ τριαντάφυλλα τοῦ «Παρνασσό»...

Τὰ τριαντάφυλλα τοῦ «Παρνασσό» δὲν ζητοῦσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν «Ἐστία» καὶ τὰ ἄλλα φύλλα τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ νὰ δημοσιεύουν τὰ προγράμματα τῶν ἀλμασημιτικῶν ἐκείνων φιλολογικῶν συγκλητικῶσεων τοῦ «Παρνασσό».

Τὴν ἰδέαν τῆς συγγραφῆς τῆς ἐπιθεωρήσεως τὴν ἐνεπνεύσθη ὁ Μίκος Λάμπρος, ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ταξίδι, ποῦ ἔκανε στὴν Τεργεστή. Ἐκώλυσε λοιπὸν σὲ συναρκαῖα τὸν μακαρίτη μουσοουργὸ Σπυριδῆ καὶ σὲ λίγες μέρας τὸ «Λίγ' ἀπ' ὄλας» ἦταν ἔτοιμο.

Ἡ ἐπιτυχία του ἦταν μεγάλη καὶ τὰ τραγεούδικα του διαδοθήσαν ἁμέσως καὶ ἐτραγουδιούνταν σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ, ὅπως τὸ περίφημο ἐκείνου :

Μάθε, Μαργαρώ μου,
πόσο σ' ἀγαπῶ,
πόσο σὲ λατρεύω,
πόσο σὲ πονῶ.
Μαργαρώ, ἐσένα ἐγὼ ἀγαπῶ,
κι' ὅσο ζῶ, ἐσένα θὰ ζητῶ...

ἐπιζοῦν καὶ τραγουδιόνταν ἀκόμη στὴς ἐπαρχίες. Τόση δὲ ἦταν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιθεωρήσεως αὐτῆς, ποῦ τὸ «Λίγ' ἀπ' ὄλας» ἔγινε φράσις τότε πανελλήνως τῆς μόδας. Ὁ κ. Ἀλ. Φιλαδέλφειος μάλιστα ἐξέδωσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἓνα φιλολογικωστειροῦ Ἡμερολόγιου, ὁποῦ τὸν τίτλο «Λίγ' ἀπ' ὄλας».

Στὸ Ἡμερολόγιον αὐτοῦ τοῦ κ. Φιλαδέλφειος γίνεται σὲ κάθε του σελίδα, λόγος πολλὸς γὰρ τὰ...ποδηλάτα, τὰ ὁποῖα φαίνεται θὰ ἔχαν πληθυνθῆ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἀθήνα καὶ ἔχαν καταντισθῶ...κίνδυνος γὰρ τοὺς πεζοὺς πάλτας.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ ποδηλάτα ἔφεραν στοὺς θρόνους...σκακίζοντα μετὰ σε-ρήνης τὸν καὶ τὰ κροσσῶνα τὸν, ὁ κ. Φιλαδέλφειος παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σώσῃ τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τοὺς...επιτοχάζοντας αὐτοὺς πετινοὺς τῆς πόλεως...

Ἐπιτοχάζοντα στὸ «Λίγ' ἀπ' ὄλας».

Ὁ κόσμος σπέρθηκε κάθε βράδι στὴν ἐπιτοχήση τοῦ Λάμπρου καὶ ἡ παραστάσις διεδρόντο ἡ μία τὴν ἄλλη. Ὁ μακαρίτης Μίκος θὰ ἐκέρδῃ χρήματα πολλὰ ἀπὸ τὰ ποσοστὰ τοῦ ἔργου, ἂν ὁ ἔλαος δὲν

γαυεῖ! Θαρρῶ πὺς ἔρχεται ὁ Ντάλτον... Καλύτερα νὰ μὴ σὲ βρῆ ἔδω... Καλὴ τύχη, σὲ σένας καὶ στὸν Μπόμπ!

Ἡ Πέγκυ στάθηκε καὶ παρακολούθησε τὴ Μαίρη, ἡ ὁποία, τρομοκρατημένη ἀπὸ τὰ λόγια ποῦ εἶπε ἀκούσει, ἔφευγε γρήγορα στὰ παρασκηνία. Κατόπιν ἡ νῆα χαμογέλασε, ἀνασηκώσε τοὺς ὤμους τῆς καὶ κούνησε χθίπρη στὸ κεφάλι τῆς. Στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σκηνῆς, κάποιοι χτύπησε στὸ πιάνο μερικά ἀκκόρντα. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ντάλτον τὴν πηλίσασε.

—Τῆς μῆλσεσ, τῆς ἐξήγησεσ, Πέγκυ; ρώτησε ὁ νέος μετὰ σιγαλὴ φωνῇ.

—Ναί! Τώρα δά, μόλις ἔφυγε!

—Ἀ! Σ' εὐχαριστῶ! Τὴν καὶ μὴν τὴ μικροῦλα! Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τῆς πῶ τὴν ἀλήθεια! Ἦταν τόσο ἀφελὴς καὶ χαριτωμένη... Ἀπὸ χορὸ ὄμως δὲν καταλαβαίνει οὔτε γρῶ!... Ἐπιτέλους ἔδω, δὲν εἶνε χοροδιδασκαλεῖο! Τὶ διάβολο ἐκκινεῖν ἀπὸ τὰ χωριά τοὺς κι' ἔρχονται;... Τῆς ἔβωσεσ τὴ λίρα ποῦ σοῦ ἔβωσα γιὰ τὰ ναῦλα τῆς;

Ἡ Πέγκυ ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόφρο τῆς, ἓνα δεύτερο χαρτονόμισμα μίσης λίρας καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ντάλτον.

—Ὁχι! Βλάκα!... Δὲν σοῦ εἶπα πὺς μισὴ λίρα ἔφτανε μετὰ τὸ παραπάνω! Ἐσαι ἓνας ἀισθηματίας, Τζόνι! Κι' ἀσφαλῶς καμιά ὥρα θὰ βρεθῆς στὸ φτωχοκομεῖο, ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ μοιράζῃς ἔτσι εὐκόλα τὰ χρήματά σου. Καὶ τότε, σ' ἔρωτῶ, ποῖος θὰ γυρίσῃ νὰ σὲ κυττάξῃ ἐσένα; Ἀ! Εἶνε σκληρὸ τὸ ἐπάγγελμά μας κι' ἡ ζωὴ μιά κομωδία!

Ἔθετεν ὡς ὄρον ἀπαράβατον, ὅπως τὰ ἀνίκαντα εἰς αὐτὸν ποσοστὰ τῶν δέκα πρώτων παραστάσεων διαπύθον ὑπὲρ τῆς Νυκτερινῆς Σχολῆς τοῦ «Παρνασσό».

Ἐτσι ἐσκέπτοντο κι' εἶσι ἐνεργάσαν καὶ ἐργαζόντουσαν τότε οἱ λόγοι. Ἄλλα χροῖνα, δηλαδή, ἄλλα ἦθη. Σήμερον ὅλα ἄλλαξαν, δυστυχῶς.

Ἐταν μὰ φορὰ στὴ Βουλῇ ὁ μακαρίτης Καλλιγᾷ, ὁ γνωστός νομομαθῆς κτλ., ἀγόρευε γιὰ κάποιο ζήτημα, ἓνας βουλεύτης τὸν δέκοντε ἀπότομα.

—Βλέπω, κύριε Καλλιγᾷ, ὅτι ἐγηρεάσατε πολλὰ καὶ δὲν σὰς βοήθει ἡ μνήμη! τοῦ εἰτε :

Ἄταραχος ὁ Καλλιγᾷ, ἐγόρευε καὶ τοῦ εἰτε :

—Ναί, δυστυχῶς, εἶνα γρηγόρατος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, καὶ μόνον ἡ μοῖρα δὲν γρηγόραει!...

Κατὰ τὸ τελευταῖο ταξίδι τοῦ Βενιζέλου στὸ Ρέθυμνο, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων, μετὰ τὴν ἰσοδοχίαν καὶ τὸ λόγο του, καὶ ἀφοῦ ἐγενώματο καὶ ἀνεπαύθη λίγο στὴν οἰκίαν τοῦ κ. Μάνου Τσάκωνα, θέλησε ἔπειτα νὰ πῆ πρὸς καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ μερικοὺς φίλους του, τοὺς ὁποῖους δὲν εἶδε κατὰ τὴν ἀφίξει του, γιὰτὶ ἔοικοντο. Ἐτσι λοιπὸν ἐπισκέφθηκε τὸν σπῆτι τὸν τὸν διαγόρον κ. Ν. Κοροναῖον, τοὺς ἀδελφούς κ. κ. Καλαϊτῆσιν κτλ. κτλ. Ἐπειτα θέλησε νὰ πῆ καὶ στὸ φαρμακεῖο τοῦ ἱατροῦ κ. Σαουνατοῦ, ἐνὸς τῶν προκρίτων τοῦ Ρεθύμνου καὶ ἐκ τῶν πλέον εὐπολιτήτων τοῦ Νομοῦ. Τὸ φαρμακεῖο αὐτὸ ἦταν ἐπὶ τριάντα χροῖνα τὸ κέντρον τοῦ βενιζελισμοῦ καὶ ἡ πηρὴ πᾶσις δρᾶσις τῶν φιλελευθέρων σ' ὅλον τὸν Νομὸν καὶ πέραν αὐτοῦ ἀκόμη.

Γι' αὐτὸ ὁ κ. Βενιζέλος, εἰσορχόμενος ἔφαρνα στὸ φαρμακεῖο, εἶτε στοὺς ἐκπλήκτους φίλους του, ποῦ τὸν εἶδαν ἔξαφνα :

—Ἦρθα, κύριοι, νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν...τὸν κ. ἐν τῷ βενιζελισμῷ!...

Κι' ἀπὸ τότε οἱ Ρεθύμνιοι ἀποκαλοῦν τὸν κ. Σαουνατοῦ...χόντζαν!...

Ὁ κ. Γρηγ. Ξανόπουλος ἐπηγεῖται τὸ ἔξης ὄρασιον :

Πρὸ ἑτῶν, σ' ἓνα τὸν μυθιστόρημα, εἶχε ὀνομάσει Θάλεια μιά κυρία τοῦ ἔργου του, ποῦ νοιάζει δομᾶται σὲ φοιτήτας. Ἐτιχε ὄμως καὶ κάποια σπιτονοικοκυρὰ τῶν Ἀθηνῶν νὰ τὴν λένε Θάλεια καὶ αὐτὴ, καὶ νὰ ἐνοιαζέη καὶ αὐτὴ ἐπίσης δομᾶται σὲ φοιτητάς καὶ μὴ. Ἡ κ. Θάλεια λοιπὸν ἔτυχε νὰ διαβάσῃ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξανόπουλου καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ τὸν βραβυρῶσῃ μετὰ ἀπειλητικὰ καὶ ἄβραστικά γράμματα, γιὰτὶ μεταχειρίστηκε τὸ... ὄνομά

τῆς στὸ μυθιστόρημά του.

Τούτορας λοιπὸν καὶ τοῦ Ξανόπουλου, χωρὶς νὰ κἀνὴ νισάρι, ἡ ἀθεόφοβη :

«Δὲν βρήκατε ἄλλο ὄνομα γι' αὐτὴν τὴν κυρία, παρὰ τὴν βαφτισίαισε Θάλεια; Τὶ σὰς ἐφταιξε ἡ...Μοῦσα, τί σὰς ἐφταιγα κι' ἐγὼ;...»

Κι' ὁ καὶ μὴμένος ὁ Ξανόπουλος, σὲ κάθε γράμμα τῆς κ. Θάλειας, ἐσταυροκατέτε, δαμαρτυρόμενος ὅτι :

—Ὅτε μετὰ τὴ Μοῦσα εἶχε τίποτε, οὔτε μετὰ τὴν...μουσίστσα ἐπιτοχάζοντο τοῦ!...

Καὶ εἶχε δίκιο, ὁ δυστυχῆς!...

Πρὸ ἑτῶν, εἶχε ἔλθει στὴν Ἀθήνα ἓνας Ἀμερικανὸς ζωγράφος, ὁ Σούν, νέος ἀρχαῖος πράγματι καλλοῦνης, γὰρ τὸν ὁποῖον ἔχον ζωγραφὴ ἡ τότε Ἀθῆνῆς καὶ δέσποτες τῶν Ἀθηνῶν. Καλοῦσαν λοιπὸν τὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸν πλησιάσουν καὶ νὰ τὸν γνωρίσουν.

Ἐτσι, μιά βραδιὰ, ποῦ ὁ διασημὸς τοῦ καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ Ἡ Παναγιώτης, κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος, εἶνε μιά δεξίωσι στὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ τὸν χάρην τοῦ Σούν, πολλὰς κυρίας τὸν παρακάλεσαν νὰ καλέσῃ καὶ αὐτῆς, γὰρ νὰ γνωρίσουν τὸν ἀλλοθῆνον αὐτὸν ἔφημο τοῦ Νέου Κόσμου. Ὁ κ. Καλογερόπουλος δὲν τὸνς χάλασε τὸ χατήρι. Ἐπεὶ, λοιπὸν, ὅταν μὴ ἀπὸ τῆς κυρίας αὐτῆς πρωτοεῖθε τὸν Σούν, ἐξεπλήγη τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν του, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ νὰ μὴ φρονέσῃ δυνατὰ :

—Μὰ αὐτὸς εἶνε ὄρασιον; μὴ εἶ τρέμου!...

Καὶ κάποιος πλαιγινὸς τῆς τῆς εἶτε σ' αὐτὴ :

—Μέχρι τρέμου τὸν...συσῶν!...